

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie z wniosku I. K.
z udziałem P. spółki akcyjnej w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym 12 kwietnia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie
z 29 kwietnia 2022 r., sygn. akt II Ca 1633/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. ustala, że każda ze stron ponosi koszty związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym .**

UZASADNIENIE

P. S.A. w K. – uczestnik postępowania z wniosku I. K. o ustanowienie służebności przesyłu – wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie z 29 kwietnia 2022 r., którym oddalono apelację uczestnika od postanowienia Sądu Rejonowego w Gryfinie z 3 września 2021 r., ustanawiającego na gruncie wnioskodawczyni służebność przesyłu na rzecz uczestnika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności

w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił brakiem uwzględnienia w czasie rozstrzygania sprawy uchwał Sądu Najwyższego dotyczących możliwości zasiedzenia w dobrej wierze służebności przesyłu przez przedsiębiorstwo przesyłowe.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Należy podkreślić, że podstawowym zadaniem sądów powszechnych rozpoznających sprawy w obu instancjach jest ustalenie stanu faktycznego, następnie zaś dokonanie wykładni przepisów prawa odnoszących się do problemu występującego w sprawie, a na końcu zastosowanie tego przepisu. Uchwały Sądu Najwyższego natomiast na mocy art. 390 § 2 k.p.c. wiążą jedynie w danej sprawie. Oczywiście, tezy wyrażone w sentencji uchwał, a niekiedy również w ich uzasadnieniu stanowią istotne wskazówki, pomocne przy dokonywaniu wykładni prawa przez sądy powszechne, co przyczynia się do ujednolicania orzecznictwa

w skali kraju. Jednakże na sądzie powszechnym nie spoczywa bezwzględny obowiązek stosowania uchwały. W szczególności zaś w sytuacjach podobnych do niniejszej sprawy, w której sąd powziął pewność co do zastosowania normy prawnej do ustalonego stanu faktycznego, a przede wszystkim na mocy art. 366 k.p.c. był już związany innym orzeczeniem zapadłym między tymi samymi stronami i dotyczącym tego samego przedmiotu sporu. Doradcza, sygnalizująca funkcja uchwał SN wydanych w innych sprawach nie może konkurować z wyraźnym przepisem prawa regulującym związanie rozstrzygnięciem orzeczenia wydanego jako *res iudicata*.

Zważywszy powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, o kosztach rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 k.p.c.

[SOP]

[ł.n]